

vore Forhold betydelig Handel og en i enhver Henseende legitim Handel med fremmed Valuta, nemlig Haderslebener Kreditbank og Graasten Bank. Disse to Banker har i høj Grad været med til at financiere Eksporten paa Udlandet, baade paa Tyskland og Czekoslovakiet, delvis ogsaa paa Holland, og har derved drevet en valutamæssigt gavnlig Virksomhed; den Gang man i Tyskland indførte sine meget vidtgaaende Restriktioner med Hensyn til Valutahandelen, fik da ogsaa Bankerne i Grænseomraadet, specielt i Flensborg, Tilladelse til Valutahandel i et ganske andet Omfang end Bankerne i det øvrige Tyskland.

Det kan ikke være andet, end at den Autorisation, der er givet forskellige Banker, men nægtet andre i de sønderjydske Landsdele, har maattet vække Misnøje og Kritik, saa meget mere som man ikke kan se, efter hvilke Principper der her er gaaet frem. Jeg skal nævne, at en Bank som Graasten Bank, der ligger lige ved Landegrænsen og har haft en meget betydelig Omsætning i fremmed Valuta, i det forløbne Aar en Omsætning paa godt og vel 7 Mill. Kr., ikke har faaet nogen Autorisation, medens Banker med en meget mindre Omsætning af udenlandsk Valuta har faaet Autorisation. Ganske vist har Valutacentralen stillet sig forstaaende overfor Henvendelsen fra denne Bank og fra Haderslebener Kreditbank, for saa vidt angaar Handel med tyske Rentemark, og har givet dem Lov til at drive fri Handel med denne Mønt. Men man har hidtil forgæves ventet paa en lignende Forstaaelse for de andre Eksportinteresser, der gjorde sig gældende, overfor Czekoslovakiet, Holland og andre Lande; særlig har mange af Bankens udenlandske Kunder Konti i forskellig Valuta, som de kan trække paa og udligne mod hinanden, og dette afskæres de paagældende Banker fra ved den Fremgangsmaade, der her er valgt.

Desuden maa den Omstændighed, at de store københavnske Hovedbankers Filialer har fri Adgang til at handle med Valuta, virke i Retning af at drive de mindre lokale Bankers Kunder over til de paagældende Storbankers Filialer, og man ser allerede, at noget saadant er i Færd med at udvikle sig særlig i Graasten. Ogsaa dette turde tale for, at Forholdet tages op til ny Overvejelse.

Jeg skal derfor med Anerkendelse af de Udtalelser, den højtærede Statsminister fremsatte om dette Forhold, henstille, at dette Spørgsmaal optages til fornyet Overvejelse, ikke mindst for de sønderjydske

Bankers Vedkommende, saa meget mere som det her drejer sig om Financiering af produktive Virksomheder, der i høj Grad er tjenlige til at tilføre denne kapitalfattige Landsdel yderligere Kapital.

Ordføreren (Trier): Det ærede Medlem Hr. Pürschel beklagede sig over, at der var en Fejl i Betænkningen, idet der stod, at enhver Valutahandel i Henhold til Lovens § 4 nu var forbudt de Vekselerere og Banker, der ikke var privilegerede, og gjorde gældende, at saadan Handel da i alt Fald var tilladt med kommissionsvis. Jeg vil nu ikke kalde det Valutahandel, at Vekselerer Petersen har Lov at sende sit Bud hen til den privilegerede Bank eller Vekselerer og hente Valuta. Det kalder jeg Bybudeforretninger, og jeg fastholder, at i Henhold til Valutalovens § 4 er det forbudt alle disse Banker og Vekselerere at føre nogen som helst Handel med Valuta, men man har overladt det til dem at kunne være Bybude.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel beklagede sig dernæst over Udvalgets Ledelse, fordi der ikke var givet hans Parti tilstrækkelig Lejlighed til at komme i Forhandling med os andre, og jeg gaar ud fra, at det er ud fra det Synspunkt, der nærmere er formuleret i Mindretallets Betænkning, idet det der siges, at Guldtoolforslaget end ikke har været behandlet af Udvalget endnu. Forholdet er jo det, at Guldtoolforslaget her i Tinget blev mødt paa den Maade, at $\frac{4}{5}$ af Tingets Medlemmer klart og tydeligt har udtalt sig for, at de ikke ønsker at gaa Guldtooldvejen. At det saa skulde fremme Forhandlingerne i Udvalget at give sig til at diskutere om Guldtoolforslaget sammen med det andet Lovforslag, kan jeg ikke forstaa. Paa den anden Side er der jo fra vor Side Gang efter Gang stillet Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. Pürschel og til de Konservative overhovedet om, hvad det var for en behagelig Spise, de ønskede at faa. Fra første Behandling vil ærede Medlemmer jo huske, at det ærede Medlem Hr. Pürschel erklærede, at han naturligvis kunde sluge mangan bitter Pille, naar han saa til Gengæld fik noget behageligt at spise. Men vi har ikke faaet noget Svar paa vort Spørgsmaal i saa Henseende. Naar der altsaa havde været en Mulighed for at komme til en Forhandling, og dette — som Fakta har vist — dog ikke er naaet, skyldes det det ærede Medlem Hr. Pürschel. Jeg er naturligvis taknemmelig, fordi det ærede